

KVÆKERFINKERNES (FRINGILLA MONTI-
FRINGILLA) MILLIONINDVANDRING I SKAANE
I VINTEREN 1915—16.

AF

HUGO GRANVIK.

Den store Indvandring af Kvækerfinker, som i December 1915 fandt Sted i Skaane, tildrog sig den Gang stor Opmærksomhed. I Mands Minde havde man aldrig set eller hørt Tale om et saadant Skuespil, og det maatte derfor ganske naturligt vække Interesse, først og fremmest hos Ornithologer og Naturvenner, men ogsaa hos Befolkningen paa den Egn, hvor disse Millioner af Kvækerfinker saa lang Tid holdt til. Inden jeg gaar nærmere ind paa mit Emne, anser jeg det for hensigtsmæssigt først med nogle faa Ord at berette om Kvækerfinkens Udbredelse og Opoldssteder, dens Forhold som Trækfugl, dens Træktider osv.

Kvækerfinkens Udbredelse i Sverig er hovedsagelig indskrænket til Skovene i Landets nordlige Del. I Reglen træffer man den Foraar og Efteraar i de sydlige Landsdele paa dens direkte Træk. Den er jo Trækfugl og tilbringer i Almindelighed Vinteren i Tyskland, Frankrig, Danmark og andre Dele af Mellemuropa. Det hænder, at et og andet Par bliver paa Overvintringspladsen; saaledes er den funden ynglende i Thüringerwald og enkelte Gange i Danmark. — Foruden i det nordlige Sverig forekommer den ogsaa i Norge over saa godt som hele Landet, dog mest paa Bjærgene, samt i de nordlige Dele af Finland, Rusland og Asien. I Danmark træffes den hver Vinter; i enkelte Aar overvintrer den her i mægtige Flokke.

Allerede midt i September kan man i Skaane se Kvækerne samle sig i store Flokke, i store Bøgeskove og paa Markerne. Oftest begynder dog Efteraarstrækket i den anden Uge af Oktober og vedvarer ind i November, og sædvanlig trækker de bort fra Sverig inden Vinterens Ankomst. I April eller først i Maj vender de tilbage til Skandinavien, flokkevis eller i større eller mindre Selskaber.

Det hænder alligevel undertiden, at Kvækerne ikke følger deres naturlige Drift at drage imod Syd, naar Vinteren nærmer sig. Allerede i tidligere Tid har man iagttaget, at uhyre Masser

har overvintret i Sverig. Dette har vist særlige Grunde; i første Række er det sikkert Rigdom af for dem nyttig og tjenlig Føde, som har foranlediget dem til at opgive deres gamle Naturdrift; thi i de fleste Tilfælde er det jo Mangel paa Føde, som driver Fuglene til i de kolde Aarstider at opsøge gunstigere Egne, hvor de har tilstrækkelig Ernæring, men ogsaa andre Faktorer kan sandsynligvis medvirke til, at de ikke foretager deres sædvanlige Vandringer, og jeg skal senere komme tilbage til dette Forhold. Den svenske Naturforsker Professor Sven Nilsson har i sit Værk »Skandinav. Fauna«, 3. Oplag, 1856, p. 506 omtalt, hvorledes i Vinteren 1819—20 saa utallige Skarer af Kvækerfinker overvintrede i Skaane, at man aldrig tidligere havde set disse Fugle i saadanne Mængder. Han beretter ogsaa, at de gjorde utrolig Skade, idet de aad Bøgeolden fra de i Skovene uddrevne Svin. Om Aftenen søgte Fuglene sig Hvilepladser i en Naaleskov, og vendte om Morgenen tilbage til Bøgeskoven. Endvidere siger han, at de i Tyskland og Frankrig kun tilbringer Vinteren i Skove, hvor der findes Bøgeolden; følgelig forekommer de ikke hvert Aar i samme Egn.

A. E. Holmgren meddeler i »Skandinaviens Fugle«, 1867, p. 307, at de i 1819—20 iagttagne Mængder af Kvækerfinker vakte Urø hos Befolkningen, som i dem saa et Varsel om Krig, Pest, Hungersnød og andre Ulykker. Efter at der noget hen i det ny Aar var indtraadt stærk Kulde, drog Fuglene videre, og siden har man aldrig set dem i saa stort Antal.

Efter disse Indledningsord skal jeg gaa over til at skildre Masseindvandringen i Skaane i Vinteren 1915—16. I det nordvestlige Skaane ligger et Sogn Kågeröd, som var Skueplads for denne enestaaende Naturbegivenhed. Kågeröd er en lille By, som østpaa begrænses af store Bøgeskove, medens der hist og her ogsaa findes smaa Naaleskove; en lille Aa løber igennem Byen.

Naar man i Dagens Løb foretog en Vandring i de nærmest Kågeröd liggende Løvskeve, forbausedes man visselig over ikke at kunne opdage ret mange Kvækerfinker; ved mine egne Besøg i Egnen saa jeg dem ikke i større Mængde, kun enkelte viste sig. Men tog man Hensyn til, at Fuglene da havde opholdt sig her i et Par Maaneder og i saa utrolige Mængder, er det ganske rimeligt, at de først havde hjemsøgt og tømt for Føde de Skove, som grændsede op til den Granbevoksning, som de lige fra

Begyndelsen havde udvalgt sig til Natteophold, og som de vedblivende brugte hertil. Undersøgte man Jordbunden inde i Bøgeskovene, fandt man overalt i stor Mængde Skaller af Bog, hvoraf det utvivlsomt fremgaar, at det var Kvækerne, der havde huseret. Det kunde naturligvis tænkes, at Bøgefrugternes Skaller var Rester af andre Smaafugles Maaltider; men dels havde man ikke i Vinterens Løb iagttaget andre Fugle i større Tal, dels vidnede den utrolige Mængde Skaller, som man traf, om at det maatte have været anseelige Fugleskarer, som havde behøvet saa megen Føde, og det synes mig utvivlsomt, at det var Kvækerne, som havde rensset Jordbunden for den nedfaldne Bog. Det lykkedes mig ikke at faa fuld Klarhed over, hvor Fuglene opholdt sig om Dagen; men at de udstrakte deres Strejftog efter Føde til temmelig fjerne Egne er sikkert nok, da de, som nævnt, temmelig hurtigt havde rensset den nærmeste Egn, og deres Tal gik op til mange Millioner. Men om Aftenen vendte de regelmæssigt tilbage til Granbevoksningen i Kågeröd.

Efter Naumanns Iagttagelser overnatter de ikke paa de Steder, hvor de søger deres Føde om Dagen, men altid i andre Dele af Skoven, ofte flere Mil borte, og for det meste i en eller anden Naaleskov; saaledes var Forholdet ogsaa her; om Eftermiddagen omkring Kl. 4—4¹/₂ eller — efter som Dagene længedes — lige efter Solnedgang begyndte Flokken at samles i en Løvskov ¹/₄ Mils Vej udenfor Kågeröd, og her fløj de da omkring, ventende paa Sværmene, som havde været ude paa Strejftog forskellige Steder efter Føde. Timevis slog de sig ned i en høj Bøg eller et andet højt Træ, udstødende deres Lokketoner eller fløj langt bort for at møde andre ankomne Skarer, men vendte dog i Løbet af kort Tid tilbage til Samlingspladsen. Allevegne fra strømmede nye Skarer til, saa at de snart kunde regnes i Hundredtusendvis. Naar saa atter og atter nye var komne til, og Flokken syntes fuldstændig, begyndte de at drage imod deres natlige Hvileplads, der fandtes i en Granbevoksning paa nogle Hektarer. Dette Træk, som Flokken foretog for at komme hen at overnatte, er noget af det ejendommeligste, man overhovedet kan opleve i Fugleverdenen.

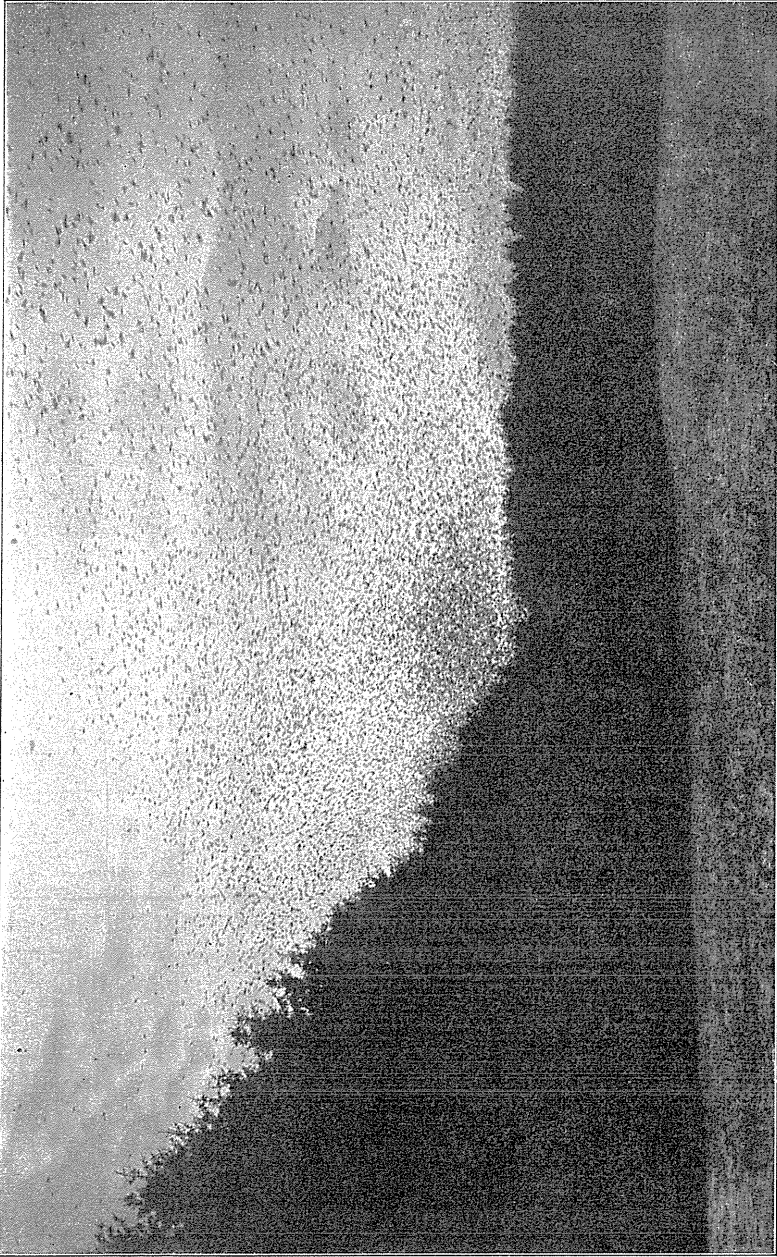
Jeg stod paa Landevejen, hvor Trækket maatte gaa forbi, og gjorde mine Iagttagelser. Inden det egentlige Træk begyndte, havde imidlertid nogle Tusender allerede indfunden sig ved Nattekarveret, og her fløj de omkring, sagte skrigende. Men

de fløj ikke i spredte Grupper men ordnede sig i et langt Baand, som bevægede sig frem i slangeagtige Bugter. Efterhaanden ankom nye Sværme og sluttede sig til de foregaaende, og det saa ud, som om Trækket nu skulde begynde for Alvor. Men skøndt Tallet af de allerede ankomne sikkert maatte regnes i Hundredetusender, var det dog endnu kun Forposterne. De havde øjensynlig fløjet direkte til Nattekwarteret og ikke som det store Flertal givet Møde ved Samlingspladsen udenfor Kågerød. Det varede dog ikke længe, før man syntes at se en sort Sky, som nærmede sig over Skoven. Det var selve Hovedstyrken, som var i Anmarsch; tydeligere og tydeligere kunde man se, at det var Kvækernes næsten ufatteligt lange Tog, der kom. De fløj med en Front omtrent 50 m bred og i flere Lag ovenpaa hverandre, og uafbrudt vedblev denne Strøm af nye Fugle. Første Gang, jeg tog Tiden for Togets Forbifart, varede det over 45 Minutter, og Millioner og atter Millioner samledes. Da jeg 14 Dage efter atter vilde fastslaa Tiden for Trækkets Varighed, kunde jeg notere 1 Time 19 Minutter, hvilken Tid der medgik for Fuglene til at samles, og Toget vedblev hele Tiden næsten uafbrudt, blot nu og da med et kort Ophold.

Men holder vi os til mit første Tal 45 Minutter og antager, at Togets Bredde kun bestaar af Tusend Fugle, og at de kun danner 2 Lag, samt at der passerer 2000 Fugle i hvert Sekund, udgør dette i 45 Minutter, 5,400,000 Fugle. Inden dette Massetog begyndte, fandtes jo allerede adskillige Hundredetusender i Granbevoksningen: det er saaledes en aldeles enorm Masse Fugle, som samles her.

Grunden til, at Tiden for Fuglenes Samling vekslede ret betydeligt ved senere Lejligheder, kan vel forklares saaledes, at naar Fuglene paa deres daglige Udflugter traf paa Flokke af Kvækere, som enten nylig var ankomne eller forud opholdt sig paa andre Steder, slog disse sig sammen med Kågerødflokkene og gjorde dem Selskab, naar de vendte tilbage om Aftenen.

Efterhaanden som Fuglene ankom, slog de sig ikke ned i Træerne men foretog først nogle Orienterings- og Undersøgelsesflyvninger rundt om Bevoksningen. Billedet S. 195 er taget, medens Trækket stod paa, og Granbevoksningen, hvis Konturer aftegner sig som Silhuet, er Fuglenes Nattekwarter. Fotografiet er ikke rigtig klart, eftersom det toges ved $4\frac{1}{2}$ Tiden om Eftermiddagen 4 Februar, da det allerede var halvmørkt.

Floktene af Kyrøkere samles ved deres Nattekvarter.

H. Granvik fot.

Efter hvad troværdige Folk har meddelt mig, blev Kvækernes Tal større efterhaanden, end det var fra Begyndelsen, thi nye Skarer ankom næsten daglig. Fuglene udvalgte sig saa en Bevoksning med høje Birke, umiddelbart ved deres gamle Natte-kvarter, efterhaanden som det blev for smaat for dem med Plads i Granerne; de sad saa tæt, at de berørte hinanden fuldstændig, og naar en Flok havde slaaet sig ned i en Birk, bøjedes dens Grene sig under Fuglenes Vægt, og Træets Udseende mindede stærkt om Hængebirken. Som Eksempel paa, hvor tæt Fuglene sad, kan jeg nævne, at en Skovopsynsmand i et Skud nedlagde 84 Stykker.

Naar man nærmede sig Bevoksningen, overraskedes man af den Mængde Krager og Skader, som holdt til i den. Men naar man betænker, at der hver Nat af en eller anden Grund dør nogle af Fuglene, forstaar man, at de andre Fugle blev lokkede til af de døde Kvækere. Selv har jeg haft Lejlighed til at iagttage, hvorledes en Skade var i Færd med at fortære en Kvæker, og hist og her paa Jorden saa man Rester efter Kragernes Maaltider: Det lykkedes mig ikke at faa at se en Skade eller Krage selv dræbe en Kvæker, og det er sandsynligst, at det var selvdøde, som de fortærede. Derimod fik jeg flere Gange Lejlighed til at se en Rovfugl slaa ned i Sværmen og tage sin Part.

Ganske ejendommeligt var det at kigge ind iblandt Træerne i den Bevoksning, hvor Fuglene sad om Natten. Man kunde da se, at Jordbunden var næsten hvid, som den var dækket af Rim, af et Lag paa nogle cm's Tykkelse af Fuglenes Exkrementer, og Stammerné var hvide lige fra Roden og op i Kronen (Billedet S. 197).

Saasnart Fuglene var komne til Ro, begyndte de at lade Stemmen høre og afstedkom en Støj og Spektakel, som var ganske forbausende. Man har søgt at gengive Kvækerfinkens Lokketone med »Quæck — Quæck«, men det var umuligt, hvor gerne man vilde, at genkende denne Lyd i den store Koncert, som gik for sig om Aftenen. Dette forekom mig væsentligst at bero paa den Omstændighed, at de respektive Lyde eller Toner smeltede sammen indbyrdes, og den derved fremkomne Lyd, er det umuligt at gengive i Korthed ganske nøjagtig. Man kan gøre sig en Forestilling om, hvor kraftig denne Lyd kunde være, naar jeg nævner, at den hørtes paa en Afstand af flere km. Nogle lignede den med et Vandfalds Brus, andre syntes, den mindede

Jordbunden i Kvæernes Nattekarter, næsten hvid af deres Eiskremelter.

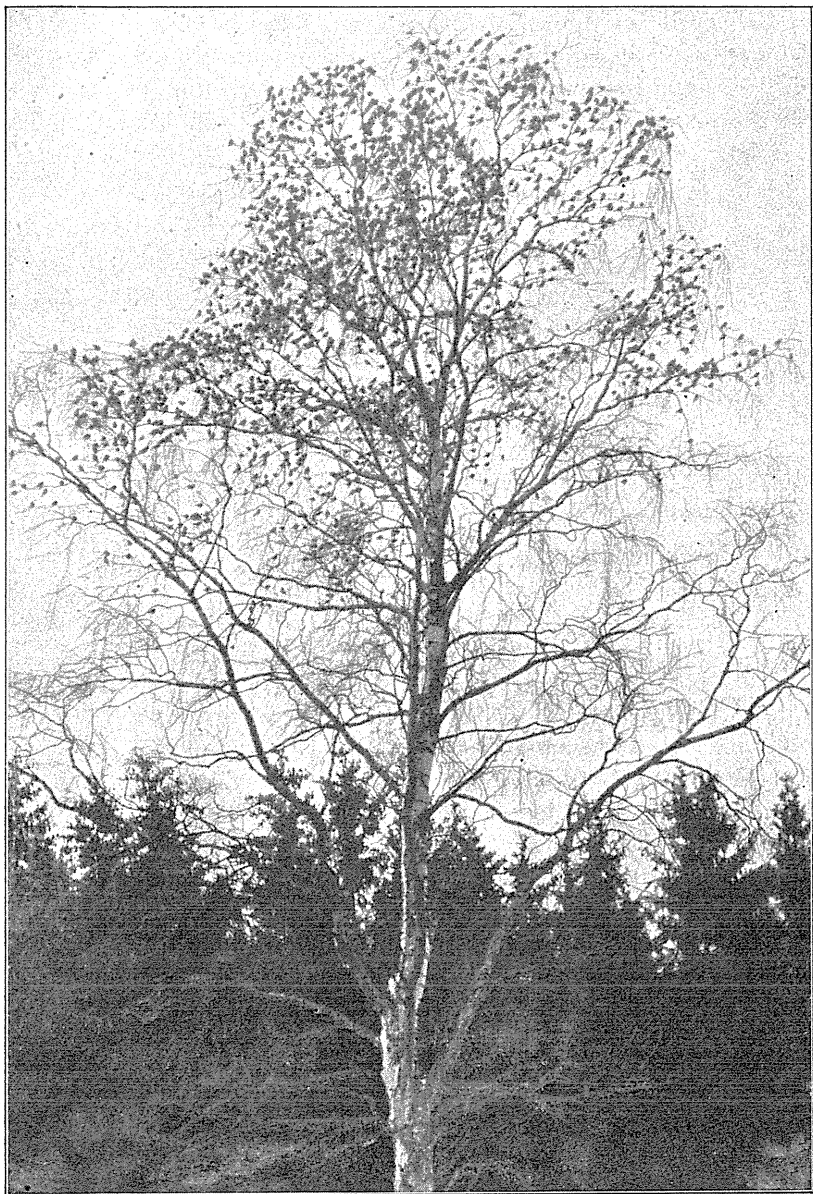
H. Granvik fot.

om den Lyd, der fremkommer, naar Dampen slippes ud af et Lokomotiv. De første Aftener i December, da Befolkningen hørte denne Lyd, troede man, at det var Toget, som kom. Skød man et Skud op imellem Fuglene og saaledes skræmmede dem, løftede de alle paa en Gang med et Bulder og Sus, som lignede en fjern Torden. De fløj saa op i tætte Sværme, der saa ud som mørke Skyer, der skjulte den bagved liggende Skov. Forstyrredes de, slog de sig ikke straks til Ro, men satte sig paa Jorden og dækkede den som et brunligt bevægeligt Tæppe. Lidt efter lidt fløj de dog tilbage til deres Grene, hvor de skulde overnatte, og den øredøvende Musik begyndte paany, for ikke at stille af før Mørket og Skumringen bredte sig over Eggen.

Ved det første Daggy blev der atter Liv i Træerne. Fuglene gjorde sig rede til at begive sig ud paa deres milevide Strejftog efter Føde, og i et Nu forlod de Træerne og forsvandt i mægtige Flokke. Men nu fløj de ikke i et Tog, som de gjorde, da de kom om Aftenen, men littede alle samtidig og spredte sig ud over Skovene i adskilte Grupper.

A. E. Brehm omtaler, at i de Skarer af Kvækere, han har iagttaget, træffes Irisker, Gulspurve, Bogfinker, Grønirisker m. fl., men denne Iagttagelse har jeg i det foreliggende Tilfælde ikke kunnet bekræfte; efter hvad jeg har kunnet se, har det udelukkende været Kvækerfinker, som har samlet sig i saa forbausende Tal.

For at kunne konstatere, hvad Fuglene lever af, blev en Del skudt efter deres Ankomst om Aftenen til Nattekvarteret. Alle de skudte var usædvanlige fede og overernærede, og havde saavel Kroen som Maven propfuld af Stumper af Bog i forskellig Størrelse. Hos et Individ fandt jeg endda et fulstændig helt Bog. I to Tilfælde fandtes foruden Bog ogsaa Frø af Ask; saaledes bekræftes de Iagttagelser, der er gjort af Forstmænd, at Kvækerne undertiden ernærer sig af Askefrø. Da jeg nu vilde skaffe Klarhed over, hvor megen Føde en Kvæker paa denne Tid af Døgnet (Kl. 4^{1/2}) havde indtaget, vejede jeg først Kroens Indhold, udtog derefter Maveindholdet, der blev opslemmet, hvorved Smaastumperne af Bog adskiltes fra det øvrige Indhold af Sten og Grus; de smaa Stykker Bog lagdes paa et Stykke Filtrepapir (som jeg først havde vejjet) for at tørres nogenlunde, hvorpaa det hele vejedes igen. Trak man saa Filtrepapirets Vægt fra den sidste Værdi, fik man et Tal, som angav, hvor megen Bog

P. Rosenius fot.

Kvækere i Birketræ (Antallet ca. 1600.)

(Fotografiet velvilligt overladt Tidsskriftet til Gengivelse af P. Rosenius).

Maven indeholdt. Jeg lagde saa sammen Tallene for Mavens og Kroens Indhold, og ved gentagne Vejninger fastslog jeg sluttelig Gennemsnitsvægten for Bog med Skallen paa. Derefter var det en let Sag at bestemme, hvor megen Bog hvert undersøgt Individ havde spist. Nedenstaaende Tabel vil anskueliggøre de forskellige Tal hos 10 skudte Kvækere.

Kroens Indhold i mg.	Mavens Indhold i mg.	Kroens + Mavens Ind- hold i mg.	
300	600	900	I ♀
375	700	1075	II ♀
1350	350	1700	III ♂
575	350	925	IV ♀
900	400	1300	V ♀
625	375	1000	VI ♀
1150	350	1500	VII ♀
525	400	925	VIII ♂
700	550	1250	IX ♂
300	550	850	X ♀

Af Tabellen fremgaar saaledes, at hos de 10 undersøgte Individer varierede Vægten af Kroens Indhold imellem 300 og 1300 mg. og Mavens Indhold imellem 275 og 700 mg. Totalvægten af Indholdet svingede imellem 850 og 1700 mg. Gennemsnitsvægten bliver følgelig 1142 mg. Naar man saa ved, at en Bøgefrugt med Skal vejer 250 mg, skulde hver Fugl i Gennemsnit om Aftenen have fortæret 7. Men da man vel maa antage, at hver Fugl ved sin Ankomst om Morgenen til Skoven, hvor der findes Adgang til Føde, ogsaa fortærer et lignende Maaltid, kan man vel slutte, at den da ogsaa fortærer 7 Bøgefrugter. Vi kan derfor uden Fare for Overdrivelse antage, at hvert Individ saaledes gennemsnitlig i Dagens Løb fortærer mindst 14 Stykker Bog. Anslaaer man for at være paa den sikre Side, Tallet af de forekommende Kvækerfinker til blot 3 Millioner (efter hvad vi først har fundet, er dette meget lavt regnet) skulde der medgaa henved 42 Millioner Stykker Bog om Dagen for at tilfredsstille Fuglenes Krav til Føde. Den sammenlagte Vægt af den paa en Dag fortærede Bog skulde da udgøre 6720 kg = 6,72 Tons. Antager vi

videre, at Fuglene opholdt sig i saa stort Tal som ovenfor beregnet (vi ser bort fra den Forøgelse i Tallet, som fandt Sted i lang Tid) blot i 30 Dage, saa skulde den samlede Vægt af Bog i denne Tid udgøre 201,6 Tons.

I de Egne, som hjemsøgttes af Kvækernes Invasion, var man ikke særlig glad for disse smaa Fugle; thi ifølge en Godsejers Opgivelse skulde disse Masser paa en Dag æde ligesaa megen Bog, som flere Hundrede Svin kunde leve af en Maaned.

Som forud nævnt, plejer Kvækerne om Vinteren at opholde sig i Danmark, Tyskland, Frankrig osv. Men i denne Vinter udeblev de næsten fuldstændig i visse Egne af Tyskland, hvor de ellers plejer at vise sig. W. Hennemann skriver i »Ornithologische Monatsschrift« 1915, p. 95, følgende: »Sikkert vil Mangel paa Bog (hvilket Forhold indberettes til ham fra en Egn), have haft til Følge en hurtig Vidererejse af disse nordiske Gæster; da de imidlertid ved deres Ankomst om Efteraaret til Egnen her en Tid lang slaar sig ned paa Stubmarkerne, hvor de jo altid kan finde nogen Næring, maatte det synes paafaldende, at slet ingen blev iagttaget denne Gang. Fra Danmark meddeler Overlæge O. Helms, at han paa Grund af den uhyre Mængde Bøgefrugt over hele Landet, hvis Lige ikke havde været siden 1867, havde ventet en ualmindelig stor og tidlig Indvandring af Kvækere. Det kom imidlertid helt anderledes. Midt i Oktober havde endnu ingen vist sig ved hans Bopæl paa Sydfyen, medens der berettedes, at de var set i Flokke paa Sjælland. Først hen i December kom der Flokke, men kun paa Hundreder, medens de i andre Aar kan ses i mange Tusender.

Det synes jo rimeligt, at Fuglene vel har tiltraadt deres Rejse sydpaa, men da de har truffet den kolossale Rigdom af Bog, som fandtes i de skaanske Skove, er blevne her (man har sagt mig; at i 50 Aar har vi ikke haft saa rigt et Aar med Bog som i 1915). Det er vel lidet troligt, at Fuglene først har været paa Besøg i Mellemeuropa, derefter af Mangel paa Føde var vendte tilbage til Norden. At de ikke blev iagttagne i Skaane før midt i December, kan nok forklares derved, at de først har været spredt i større eller mindre Flokke over store Dele af Skaane og muligvis andre Dele af Sydsverig og saaledes paa Grund af deres spredte Forekomst ikke havde vakt Opmærksomhed; derpaa traf Flokkene imidlertid hverandre, slog sig sammen, øgedes stadig, og først efter at deres Tal havde naet

en vis Størrelse, begyndte man at lægge Mærke til dem. Nogen Støtte for denne Opfattelse finder jeg i, at i Kågerød, hvor Kvækerne i Februar opholdt sig i saa store Masser, optraadte de i Begyndelsen i betydeligt mindre Tal, og efter paalidelige Opgivelser skal Tallet af Individier i lang Tid daglig være tiltaget.

Da jeg omtrent en Maaned efter mine første Besøg i Kågerød atter besøgte Pladsen, fandt jeg, at Stammen af Kvækere var formindsket i den Grad, at der sikkert ikke var mere end en Trediedel tilbage af det tidligere Tal. Nogle skudte Eksemplarer undersøgte, for at man kunde komme til Klarhed over Mængden af fortæret Bog, og det viste sig da, at Maximum af Kroens og Mavens Indhold kun gik op til 650 mg, medens det jo til at begynde med var 1142 mg. Mængden af Fødemidler synes saaledes nu at være bleven betydelig mindre, og det er utvivlsomt, at dette Forhold er en af Grundene, hvorfor Fuglenes Tal nu er betydelig reduceret; de tvinges ligefrem til at søge sig nye Opholdssteder. Samtidig fik jeg Meddelelse fra forskellige Dele af Skaane om, at Kvækerne iagttoges næsten overalt. I det østlige Skaane i Egnen omkring Simrishamn og Tomelilla havde man set dem i Millioner; ogsaa der havde de været Genstand for stor Interesse; Befolkningen her kaldte dem for »Ollenfåglar«. Ligeledes er de iagttagne i store Masser i Mölle (Kullaberg), og i Helsingborgegnen havde ogsaa vist sig store Skarer. Da jeg besøgte Kullaberg for at faa Klarhed over deres Forekomst, meddelte man mig, at Fuglene var fløjne saa nær ved Jorden og i saa tætte Sværme, at Kattene uden Besvær havde taget flere. I Kågerød blev jeg højst forbavset, da jeg ved et Besøg i Kvækernes Natteopholdssted saa et Par Dreng, som var klatrede op i en Grantop og sad der fuldstændig urørlige. Da de var komne ned, fik jeg at vide, at de klatrede op, inden Fuglene havde sat sig til Ro, og derpaa skjulte sig med Gran-grene; Fuglene satte sig, naar de kom, ikke blot umiddelbart ved Siden af dem, men ogsaa paa dem. Det var saaledes grumme let for dem at tage Fuglene levende. Da jeg ikke troede, hvad de fortalte mig, bad jeg dem vise mig, at de virkelig kunde fange Finkerne levende paa denne Maade, og det varede heller ikke længe, førend en Dreng kom ned med to levende. Nogle Dreng havde drevet denne Sport til Virtuositet, men andre, som ikke kunde eller dristede sig hertil, drev det Uvæsen at kaste Sten op paa Fuglene, og da disse sad overordentlig tæt, traf

de næsten stadig nogen, som beskadigede faldt til Jorden og derefter sattes i Bur.

Folkfantasien har beskæftiget sig livligt med Kvækernes Masseoptræden, og mange forskellige Anskuelser har været fremme om den. I en særdeles interessant Artikel i »Nationaltidende« for 21de Januar »Krigen og Fuglene« har O. Helms paapeget, hvorledes Almenheden sætter Fuglenes Masseoptræden i Forbindelse med Krigen, som skulde være Aarsag hertil. Naar jeg har talt med Folk om Kvækerspørgsmaalet, er Krigen ogsaa bleven betragtet som den egentlige Grund til, at Skaane er bleven hjemsøgt af disse Millioner, som saaledes først skulde have været i Tyskland, men snart være rejst hjem igen paa Grund af de urolige Tider der. Imidlertid paapegede O. Helms i den ovenfor anførte Artikel det Faktum, som ornithologiske Tidsskrifter har meddelt, at Fuglene slet ikke paavirkes af Kanonade eller Skydning, men tilmed synger under den værste Artilleriild. Paa Kullaberg havde nogle den Opfattelse, at det var de giftige Luftarter, som Fuglene ikke kunde lide, og at det var Grunden til, at de vendte tilbage. Endelig vilde andre i Kvækerfinkernes Millioner se en Advarsel til Folket fra højere Magter; thi ligesom Farao en Gang blev advaret med Græshoppesværme, faar vi en Advarsel, som vi bør lægge os paa Sinde, og gør vi ikke det, kan det hælde, at vi faar skarpere Paamindelser om at forbedre os.

Min højtagede Lærer, Professor Dr. H. Wallengren, paa hvis Opfordring jeg gav mig i Lag med Kvækerfinkespørgsmaalet, vil jeg her bringe min oprigtige Tak saavel for den varme Interesse, hvormed han har fulgt mine Undersøgelser, som for alle de gode Raad, han har givet mig.

(LUND, Zool. Inst. Febr. 1916.)

MASSEOPTRÆDEN AF KVÆKERE (FRINGILLA MONTIFRINGILLA) I SKAANE.

AF

SYLVESTER MATHIAS SAXTORPH.

Under et kortere ophold i det sydlige Skaane i dagene 15—21 januar 1916 havde jeg lejlighed til at iagttage en masseoptræden af Kvækerfinker; og selv om det i og for sig aldeles